

Падналь вѣтърътъ на земята. Хванали го.

— Дай чудотворната шапка или лошо ще патишъ! — извикало му шапкарчето.

— Но шапката не е въ мене, — отговорилъ вѣтърътъ. — Азъ имамъ единъ слуга великанъ. Той я пази.

— Заведи ни при него!

— Да ви заведе. Но ключътъ отъ сандъка, дето крие шапката, той държи въ устата си. А устата му никой не може да отвори.

— Нищо, води ни! — обадил се магарето. — Който има умъ като моя, все ще измисли нѣщо.

Завелъ ги вѣтърътъ въ своя домъ. Една бѣла кѣща на най-високия връхъ на планината. Предъ вратата пазелъ черенъ като вжгленъ великанъ.

— Ей, отвори си устата! — викнало шапкарчето.

Великанътъ мълчи, не мърда.

— Чичо, ти знаешъ ли че азъ съмъ най-голѣмия пѣвецъ на свѣта? Хайде да се надпѣваме! — опитало се да го надхитри магаренцето, но великанътъ пакъ мълчи, не мърда.

— Чакай, — рекло си шап-

карчето, — азъ ще те науча!

Сѣтило се то за рака, дето го хванали въ окопа, извадило го и го сложило на носа на великана. Че като стисналь ракътъ великанския носъ, леле мале! Ревналь великанътъ.

— Боже, какво гърло! — извикало магаренцето. — Че ти си билъ по-голѣмъ пѣснопоецъ и отъ менъ, бе великане!

Падналь отъ устата на великана ключътъ. Грабнало го шапкарчето. Отворило сандъка, дето била шапката, взело я и двамата съ магаренцето се върнали при дѣдото.

На сутринята, когато да изгрѣе слънцето, събралъ се народътъ да гледа. Дало шапкарчето шапката на дѣдото, но той рекълъ:

— Ти я спечели, ти я наложи.

Наложилъ вѣтрогонецътъ шапката, обърналь се срещу слънцето и рекълъ:

— Ха сега, братя, казвайте, кой какво иска!

И шапкарчето дало на всички, кой каквото поискаль. Ако има още нѣкой, да не е получилъ подаръкъ, да иде при шапкарчето и да си го получи!

Емилъ Кораловъ